

בס"ד.

הלכות חמץ שיעבור עליו הפסח

- א.** על פי הסכם המכירה, אם הגוי לא החליט לממש את זכות הקניה עד מוצאי החג, הוא חייב למוכרו לנו חזרה. לכן מותר לאכול מהחמץ במוצאי שביעי של פסח, כחצי שעה אחר יציאת החג.
- ב.** גם בשנה ששביעי של פסח נגמר בכניסת השבת, מותר מן הדין לאכול חמץ בשבת שאחריו, ואין בזה מוקצה, ולא גזל, וכך מותנה בשטרות המכירה המהודרים, וכמו בעירנו בת ים יע"א. (כדעת רבנו הגר"ע יוסף, בחזו"ע פסח עמ' קכג).
- ג.** מי שלא מכר את החמץ, אפילו באונס, נאסר החמץ שלו גם לאחר הפסח, באכילה, ואפילו בהנאה (מכירה או נתינה אחר, או אפילו לגוי). ולכן מצוה רבה לדבר עם כל איש אשר אינו מודע לענין המכירה, ולקבל את הסכמתו למכור את החמץ עבורו.
- ד.** אפילו פירוים פחות מכזית, שעבר עליהם הפסח, אסורים באכילה אחרי הפסח, ואע"פ שעשה ביטול חמץ. (חזו"א סי' קטז ס"ק יח, ומפני שלא חילקו חכמים בדבר).
- ה.** חמץ שנתערב לפני פסח, אם היה זה מין בשאינו מינו שהאיסור הוא מהתורה (בגלל נותן טעם), אם לא מכרו הוא אסור בהנאה לאחר הפסח. ואם התערובת היא מין במינו (שאינו נותן טעם) והאיסור היה רק מדרבנן, לא נאסר החמץ, ויש מקום להתירו אפילו באכילה. (סי' תמב משנ"ב סק"א וסי' תמו משנ"ב ס"ק קא-קב. ומותר אפילו באכילה חוץ מדעת הא"ר שם).
- ו.** חמץ נוקשה שלא נמכר בפסח, כיון שלא עבר עליו בבל יראה, אינו אסור אחרי הפסח בשימוש. אבל באכילה אסור. (סי' תמו משנ"ב ס"ק קז. אמנם כמדומה שלמכור לאחר ע"מ שיאכל זה נקרא אכילה ולא הנאה, וגם זה אסור, עיין סי' תמח ביאו"ל ד"ה חמץ שאיסור אכילה הוא לכל העולם משום קנס. אלא שיכול רק להשתמש בו, אם שייך הדבר).
- ז.** רצה למכור את החמץ ודיבר על זה, ושכח או לא הספיק למכור, ועשה לו ביטול, יש להקל במקום הפסד מרובה אחרי שאלת רב. (עיין חזו"ע פסח עמ' עא. ולהחזו"א הנ"ל אין זה מועיל).